

ДЖОН КРИСТОФЪР ОРЪЖИЕ

Превод от английски: Борис Миндов, 1986

chitanka.info

Изглежда, бяха решили, че трябва да имат представител на армията; аз получих поканата може би, защото, както бе отбелязано, веднъж казах, че не всички политици са глупави и корумпирани. После добавих, че според мен тия, които не са глупави, са корумпирани и обратно, но тази част беше изпусната. Така или иначе във ведра пролетна утрин стоях там като военен остров, заобиколен изцяло от цивилни. Политиците и учените лесно можеха да се различат. Това беше работа на учени; политиците за пръв път изглеждаха смутени.

Заседанието бе открито от професор Норуд, чието име беше известно дори на мене. Той ни призова към ред.

— Господа — започна той и като се усмихна, добави, — генерал Сандс, преди да минем в съседното помещение, струва ми се, не е зле да кажа няколко думи. Всички имате известна представа колко е важно, че сме се събрали тук, а някои от колегите ми, разбира се, са запознати по-добре от мен с практическата работа, но сигурно има други — нова дружелюбна усмивка към генерала, — които са все още в неведение какво се върши. Това е напълно естествено, тъй като тази работа се пази в строга тайна. А се пази в строга тайна, понеже се отнася до най-мощното оръжие, което нашата или всяка друга страна е имала досега.

Естествено, почувствувах се потиснат. Разпространено е мнението, че военните с удоволствие слушат за нови оръжия, но то е мнение изключително на цивилните. Всяко ново оръжие винаги е носило неприятности на хората, задължени да ръководят армията, колкото и необходимо да е то.

— Сегашните ни изследвания — продължи професор Норуд — бяха подтиквани от едно много странно обстоятелство. Всичко започна с изложба, на която бяха показани скици на изобретенията на Леонардо да Винчи. Когато ги разглеждах, неволно ми направи впечатление способността за предугаждане в творчеството на да Винчи. Такова нещо превишава всичко, което може да се очаква в работата на един изобретател. Обикновеният изобретател се опира на здравата основа на постигнатото преди него; работата му представлява по-нататъшно развитие — нов подход към стара теория. Но скиците на да Винчи показват нещо съвсем друго. Прегледайте внимателно проекта му за подводница, неговия автожир, винторезния му струг... те са огромен скок в сравнение с всичко, известно по негово време. Разбира се, общоприето е, че той е бил велик гений. Но се случи така, че един ден

преди да видя тази изложба, чetoх наново книгата на Дън «Експеримент с времето» и така ми дойде на ум по-друго обяснение. Сигурно знаете, че в книгата си Дън описва как той и група други експериментатори открили, главно чрез сънища, нещо като предугаждане какво ще се случи. Ако се приеме трудът му, времето става далеч по-несигурен фактор, отколкото се смята обикновено. Бъдещето не е непременно затворена книга.

Докато той говореше, аз се оглеждах скришом. Бяхме разделени на две групи: посветените и останалите. Първите бяха практически във фазата на гризене на ноктите. Не ще и дума, тук ставаше въпрос за нещо голямо.

— По-пресен от Дъновия е трудът на доктор Соул, които установил явлението «предвиждане» чрез редица търпеливи опити. Но аз споменавам тия неща само мимоходом. Те са важни, защото съвсем неочеквано открих, че са свързани с Да Винчи. Дали разковничето на техническия гений на Да Винчи не се крие просто в това — в предвиждането? Дали Да Винчи просто не е подслушвал обикновеното бързолевене в работилниците на двайсетия век?

Професор Норуд отново ме погледна.

— Изводът е ясен — каза той. Спомних си, че точно със същия тон говорех на най-младите лейтенанти в генералщабната академия. — Ако Да Винчи е можел да се добира до изобретения, появили се след четиристотин години, в бъдещето, сигурно е възможно да се прави същото и днес. Но ние няма да повторим грешката, която са направили съвременниците на Да Винчи — да не обръщаме внимание на предсказанията, когато ги имаме под ръка. В наше време, разбира се, повече, отколкото който и да било друг отрасъл на технологията, ни интересуват оръжията.

Почти всички се обърнаха да ме погледнат. Исках да запитам в кой период от човешката история не са се интересували повече от оръжия, отколкото от каквото и да било друго, но разсъдих, че въпросът ми може да бъде сметнат за нетактичен.

— А сами разбирате колко важно е това от гледна точка на оръжията. През цялата история в разработването на нови оръжия първо едната, а после другата страна е вземала лека преднина. Сега обаче за пръв път може да ни се удаде възможност да изпреварим останалите с цял век. С това предимство нашата позиция ще бъде

непревзимаема. Помислете си. В момента просто сме се вкопчили в нещо, което, както знаем, представлява само пет-десет години преднина в атомното въоръжение. Умножете това на десет или двайсет. Получаваме абсолютна сигурност.

Професорът отпи гълтка вода.

— Е, всичко дотук е теория. Сигурно искате да узнаете какво сме направили в тази област от практическа гледна точка. Разбира се, най-важното е да се намерят хора, които притежават тази способност да предвиждат, може би в латентна форма, и после да я развием. Правителството... — той се усмихна леко, като си спомни това, — щом се убеди, че знаем какво говорим, ни помогна в нашето начинание. Всеки ден в училищата се провеждат тестове — тестове за интелигентност, тестове за характер, тестове за способности. Разрешиха ни да ги заменим с един-единствен наш тест — тест, целящ да издири ученици с така наречения П-фактор. Намерихме доста много; силата на фактора беше най-различна. На децата, които постигнаха най-високи резултати в тестовете, бяха отпуснати стипендии за специално, създадено от нас училище. Там извън редовната учебна програма се изследваше тяхната способност по отношение на П-фактора. Открихме много различни начини, по които факторът може да бъде активизиран — различни диети, условия за живот и тъй нататък. Разбира се, главното си усилие съредоточихме върху обучението на най-силните ни ученици. Още отначало от двама-трима получихме извънредно добри резултати. И именно тези добри резултати разкриха най-големия проблем, с който трябваше да се справяме — подбора. Ние имахме изобилен материал, но не такъв, какъвто търсехме. Установихме, че П-факторът действува според психологическата наглава на индивида. Едно момче с музикални наклонности ни представи интересни откъси от некомпозирани още сонати и симфонии, но не ни даде нищо от технически характер. Трябваше да намерим индивид, който да притежава П-фактора плюс вродени научни наклонности. Никой от първия ни выпуск не издържа този изпит задоволително; трябваше да отидем пак в училищата и да търсим наново.

Един от политиците, когото не познавах, го прекъсна:

— Като лаик, професоре, искам да задам един въпрос. Как разбирате, че резултатите са наистина пророчество, а не просто

някакви фантастични мечти, присъщи на децата?

Професорът потупа чантата на масата пред себе си.

— Тук имам ръкопис — каза той, — който бе представен през първата ни учебна година — преди седем години. Пазехме го в нашата архива. Преди три месеца той бе публикуван, макар че все още го пазехме, като глава от един бестселър. Ето това е доказателството, с което разполагаме. Но да се върнем на началните ни затруднения. Трябваше да намерим подходящо съчетание от П-фактор и научен талант. Открихме го едва преди две години. Междувременно продължавахме с останалите, като провеждахме тестове и усъвършенствования, нагаждахме П-фактора към нашите нужди, изучавахме го все повече и повече, за да го впрегнем, както се казва, веднага в работа. Така че, когато намерихме търсената комбинация, знаехме точно как да действуваме. Поставихме си за цел да се сдобием с чертежа на най-мощното оръжие в света след сто години. Това предполагаше момчето да придобие основни познания по чертожничество. Трябваше и да проверим умението му с оглед на поблизкото бъдеще. Изprobвахме го за периоди от една до десет години напред. Резултатите бяха отлични. Установихме, че може да бъде поставено в хипнотичен транс с поръчение да задигне определена идея от определено бъдеще, и всеки път ни донасяше каквото му поискахахме.

Професорът замълча и обгърна с блуждаещ поглед малкото ни събрание.

— Господа — каза той, — днес е денят на нашия успех. Толкова сме уверени в него, че поканихме всички ви тук да го видите заедно с нас. Преди един час въпросното момче, Рудолф Лейтън, бе оставено в съседната стая под хипноза, с указание да начертава в пълни подробности оръжието, което ще господствува в света през 2064 година. Сега ще влезем да видим резултата.

Някой промърмори нещо за «секретност». Професорът вдигна ръка.

— Не се беспокойте за секретността. Имайте предвид какво търсим. На опитни умове ще бъдат нужни може би дълги месеци, докато разберат напълно това, което ще видите след малко. Наречете го, ако щете, церемония. Готови ли сме всички?

Чу се всеобщ шепот на съгласие. Професор Норуд слезе от катедрата и се запромъква през нас към вратата в дъното на стаята. Той кимна дружелюбно, когато минаваше край мен.

— Надявам се, генерале, че в резултат от това вие и колегите ви няма да останете без работа. Не се обиждате от думите ми, нали?

— Не се беспокойте, професоре — казах аз. — Понякога ми се иска да се случи така, че вие и колегите ви да останете без работа. Но мисля, че няма такава вероятност нито за нас, нито за вас.

— Аз пък се надявам! — отвърна той. — Знаете ли, искрено се надявам. Генералите предпочитат двете страни да са горе-долу в еднакво положение. След тази работа всички вие ще трябва да подадете оставка и да постъпите в полицията.

Вървях подире му към вратата, а в главата ми се мяркаха картини, в които прекарвах старостта си като регулировчик на уличното движение. Избълскаха ме при вежливия щурм към вратата, затова се озовах последен в съседната стая. Там имаше голяма маса с достатъчен запас от чертожна хартия; от другата ѝ страна бе клюмнало и спеше момче на около десет години — не бях предполагал досега, че то ще бъде толкова малко.

Професор Норуд се приближи и застана до него.

— Събуди се! — каза той. — Събуди се, Рудолф.

Момчето се събуди, вдигна глава и изгледа объркано човешкото гъмжило от другата страна на масата. Но никой не се интересуваше от него. Всички се бълскаха към масата и към белите листове хартия. Момчето стана и се отдръпна от масата, без никой да му обърне внимание. Когато минаваше край мен, аз бръкнах в джоба си и му подадох няколко бонбончета. След това се присъединих към останалите.

Там наистина имаше чертеж. Хубав, ясен чертеж. Всички го гледаха и никой нямаше ни най-малка представа какво е.

Професор Норуд стоя наведен над рисунката може би половин минута. После се изправи.

— Ще трябва да се работи още върху него — обясни той. — Разбира се, както казах, не можем да очакваме да схванем принципа му от пръв поглед. Ще впрегнем в това най-способните си хора.

Заговори политикът, който го бе прекъснал в другата стая:

— Питам се... Струва ми се, че цялата тая работа ще се окаже напразно пилеене на средства. Аз не съм учен, но този чертеж не ми се вижда да е най-доброто оръжие на 2064 година.

Професорът понечи да възрази. Аз се обадих:

— А на мен ми се вижда.

Всички се обърнаха и ме изгледаха. Дори скептично настроеният политик се усмихна.

Професорът рече:

— Да не би, генерале, да искате да кажете, че знаете какво е това?

— Да — отговорих. — Това ще бъде най-мощното оръжие на света след сто години.

Започнах да слагам ръкавиците си, тъй като нямаше смисъл да оставам повече.

— Това е много сполучлив чертеж... на арбалет.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.